

інформації від міжнародних організацій щодо можливої участі України в міжнародних миротворчих операціях складає 8 діб, загальний строк розгляду офіційного звернення щодо направлення миротворчого контингенту чи миротворчого персоналу або надання матеріально-технічних ресурсів і послуг Міністерства закордонних справ України та заінтересованого центрального органу виконавчої влади - 21 день[1]. У той же час законодавством не визначений строк розгляду цього питання Радою національної безпеки і оборони України та Президентом держави. Одним із можливих засобів прискорення процесу прийняття рішення є передача повноважень щодо прийняття рішення стосовно участі працівників органів внутрішніх справ в міжнародних операціях на користь миру від Президента держави Прем'єр-міністру як глави виконавчої влади.

Європейська інтеграція не усуває суперечностей, які можуть виникати на тій чи іншій її стадії у різних формах, а тому важливим є створення адекватного механізму їхнього узгодження. Незважаючи на те, що євроінтеграційний процес - складний і тривалий, з відповідними проблемами, Україна зробила свій вибір ще з моменту проголошення своєї незалежності - входження в європейський простір. Курс на європейську інтеграцію є природним наслідком здобуття Україною державної незалежності. Крім того, європейський вибір України - це водночас і рух до стандартів реальної демократії, інформаційного суспільства, соціально орієнтованого ринкового господарства, базованого на засадах верховенства права й забезпечення прав та свобод людини і громадянина.

Список використаних джерел:

1. Про Порядок розгляду пропозицій щодо участі України в міжнародних операціях. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/153/2000>
2. Про участь України в міжнародних миротворчих операціях: Закон України від 23 квітня 1999 // Відомості Верховної Ради України. - 1999. - № 22-23. - Ст. 202.
3. Про Положення про Міністерство внутрішніх справ України: Указ Президента України від 17 жовтня 2000 р. № 1138 // Офіційний вісник України. - 2000. - № 42. - 03 листопада 2000 р.

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКОГО ТА СУМІЖНИХ ПРАВ В МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

Семенишина Ірина Миколаївна, здобувач 4 курсу факультету №2 НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Середа Ю. М.**

Сьогодні, коли доступ до «всесвітньої павутини» є доступним майже

для кожного українця, досить актуальним стало питання захисту авторських прав в мережі Інтернет.

В Україні відносини використання об'єктів авторського права в мережі Інтернет регулюються національними нормативними актами, зокрема Цивільним кодексом України, Законом України «Про авторське право і суміжні права». Ці акти встановлюють основні права та обов'язки осіб, які здійснюють діяльність з об'єктами інтелектуальної власності в Інтернеті. Так, розміщення будь-якого твору в Інтернеті, тобто його відображення у загальнодоступній електронній системі інформації, відповідно до статті 442 Цивільного кодексу України, є його оприлюдненням [1].

Проблема захисту авторського та суміжних прав в Інтернеті у наш час викликає все гостріший інтерес, оскільки досі не вироблено однозначної і єдиної для всіх держав позиції. І це не дивно, Інтернет як глобальна комп'ютерна мережа складається з менших комп'ютерних мереж, пов'язаних між собою і є відносно новим засобом комунікації, який переживає етап бурхливого розвитку. Цілком очевидно, що законодавство не завжди і не скрізь встигає за стрімким рухом нових технологій, а внаслідок цього виникає безліч задач, які ще очікують свого вирішення [2].

В умовах сучасності авторам найбільш доцільно піклуватися про захист своїх законних прав заздалегідь, використовуючи різноманітні технічні засоби захисту, що дозволяють створювати технологічні перешкоди порушенню авторського права або суміжних прав.

Серед таких засобів можна виділити наступні:

1) саморуйнування електронного документа при несанкціонованому копіюванні;

2) криптографічні конверти (це програмне забезпечення, яке зашифровує твори так, що доступ до них може бути отриманий лише із застосуванням належного ключа до шифру);

3) твори з обмеженою функціональністю, коли автор подає лише частину інформації, приміром, зміст книги чи деякі її розділи (цей метод широко використовується для передплати Інтернет-видань);

4) створення спеціалізованого архіву для об'єктів інтелектуальної власності, представлених в електронному форматі;

5) використання кодових слів (у своїх текстах автори навмисно використовують рідкісні й екзотичні слова, за якими потім за допомогою пошукових систем відстежують використання власного твору) [3].

На підставі вищевикладеного можна стверджувати, що питання захисту авторського та суміжних прав в мережі Інтернет. Основною проблемою у цьому напрямку є те, що нормативно-правова база України суттєво відстає від реалій суспільних відносин у галузі інтелектуальної власності, що призводить до неврегульованості цієї сфери нормами законів. Саме тому на сьогоднішній день перед законодавцями та

фахівцями з інтелектуальної власності постає складне питання вдосконалення та адаптування правових основ для забезпечення захисту авторських прав у мережі Інтернет.

Список використаних джерел:

1. Бреус С.Б. Защита авторских прав в Интернет: автореф. дис. канд.юр.н.:12.00.03 / Бреус Сергей Борисович. – М., 2009. – 22 с.
2. Денисюк М. Інтелектуальна власність та Інтернет: нові можливості чи нові проблеми? // Інтелектуальна власність. – 2009. – № 6.
3. Пастухов О.М. Авторське право в Інтернеті / О. М. Пастухов. – К.: Школа, 2004. – С. 144-159.

ПРОБЛЕМИ ЗАХИСТУ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Баран Тетяна Федорівна, здобувач 4 курсу факультету №2 НАВС
Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Середа Ю. М.**

Актуальність теми обумовлена тим, що авторське право є одним із визначальних факторів сприйняття кожної держави, як високо цивілізованої не тільки на папері, але і у реальному житті. Адже авторське право, це одне з прав, яке є досить важливим для кожної держави, і зокрема для України. Належне забезпечення, передбачення актуальних правових норм відповідно до сучасних умов життя і захист авторського права, дозволяє успішно співпрацювати з розвинутими країнами світу в таких сферах суспільного життя як: політичний, економічний та культурний. Так, Конституція України закріплює право кожного громадянина на свободу творчості. Автор має право творити в будь-якій сфері людської діяльності та має виключне право використовувати результати своєї творчості. З цього випливає, що будь-яка інша особа, яка виявляє бажання скористатися інтелектуальною власністю, має отримати дозвіл для використання твору.

Проблеми захисту авторського права досліджували такі вчені, як: Рудник Т. В., Богуславський М. М., Штефан О., Дзера О. В., Різник Ю.С., Чернецький І. Є., Фучеджі В.Д., Ганеліна К.І., Бошицький Ю. Л., Носіков Ю. В., Орлюк О. П., Підопригора О. А., Шишка Р. Б. та інші.

Не зважаючи на численні спроби в Україні врегулювати питання захисту авторського права на законодавчому рівні, залишаються невирішеними багато проблем в цьому напрямку. Можна виділити такі основні проблеми захисту авторських прав :

- збільшення випадків порушення авторського права. Порушенням прав автора твору вважаються: дії, що порушують немайнові і майнові права автора, піратство, плагіат та інші протиправні дії, що створюють загрозу порушення авторських прав. Найбільш небезпечними видами злочинів у цій сфері визнано піратство щодо комп'ютерних програм, аудіовізуальних творів, баз даних, книг.